

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 36/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky „v dovolacom konaní v trestnej veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/72/2019“ takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom najvyššieho súdu „v dovolacom konaní v trestnej veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/72/2019“. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu konať bez zbytočných prieťahov a priznal mu primerané finančné zadostučinenie 5 000 eur. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej prílohy vyplýva, že v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Okresnom súde Trnava podal sťažovateľ odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3T/72/2019 z 11. novembra 2021, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 6To/41/2022 z 28. apríla 2022 tak, že toto odvolanie zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 13. decembra 2022 dovolanie.

3. Podaním z 2. decembra 2024 adresovaným najvyššiemu súdu sťažovateľ požiadal o poskytnutie informácie o stave dovolacieho konania vo svojej trestnej veci, na ktoré najvyšší súd odpovedal prípisom sp. zn. Nt 296/2024 zo 4. decembra 2024, ktorým sťažovateľovi oznámil, že predmetný

trestný spis sp. zn. 3T/72/2019 bol okresnému súdu vrátený 26. augusta 2024 ako predčasne predložený, pričom dosiaľ nebol z okresného súdu predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní).

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že najvyšší súd ako dovolací súd v napadnutom konaní spôsobil neprimerané priet'ahy, keďže o jeho dovolaní nebolo ani po dvoch rokoch najvyšším súdom rozhodnuté.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcim viacerým nedostatkom niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natol'ko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

8. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

9. Podľa § 370 ods. 3 Trestného poriadku sa dovolanie podáva na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni. Podľa § 376 Trestného poriadku (Konanie na súde prvého stupňa) predseda senátu súdu prvého stupňa doručí rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu k dovolaniu vyjadriť, pričom na to určí primeranú lehotu, najviac však 30 dní; rovnopis dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky sa doručí vždy aj generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky. Len čo

uplynula lehota určená na vyjadrenie sa k dovolaniu všetkým stranám, predloží spisy dovolaciemu súdu; neskôr doručené vyjadrenie oprávnených osôb zašle dovolaciemu súdu bezodkladne.

10. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že obdobne ako iné typy opravných konaní, aj dovolacie konanie prebieha v dvoch fázach. Prvá fáza zahŕňa konanie o dovolaní na súde, na ktorom bolo dovolanie podané, čiže na súde prvého stupňa, a druhá fáza predstavuje samotné dovolacie konanie na dovolacom súde. Konanie na súde prvého stupňa predstavuje organizačno-technickú fázu, ktorej účelom je zabezpečiť základné požiadavky na možnú realizáciu dovolacieho konania.

11. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je *prima facie* zjavne neopodstatnená. Z ústavnej sťažnosti a jej prílohy vyplýva, že najvyšší súd predmetný súdny spis vrátil okresnému súdu 26. augusta 2024 ako predčasne predložený, pričom do podania ústavnej sťažnosti nebol predmetný súdny spis z okresného súdu opätovne predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa. Z uvedeného tak vyplýva, že predmetné dovolacie konanie sa v čase podania ústavnej sťažnosti nenachádzalo vo svojej druhej fáze (dovolacie konanie na dovolacom súde), ale po vrátení predmetného súdneho spisu okresného súdu sa opätovne nachádza vo svojej prvej (organizačno-technickej, pozn.) fáze, ktorá zahŕňa konanie o dovolaní na prvostupňovom súde.

12. Vo vzťahu k predmetnému dovolaciemu konaniu pritom sťažovateľ ústavnú sťažnosť smeruje výhradne proti postupu najvyššieho súdu, avšak vôbec nenamieta postup okresného súdu ako prvostupňového súdu v predmetnom dovolacom konaní, pričom v čase podania ústavnej sťažnosti sa predmetný súdny spis nachádzal práve na okresnom súde z dôvodu, že tento súdny spis bol okresným súdom predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní predčasne.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. že medzi sťažovateľom napadnutým postupom najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

14. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

III.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

15. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadá, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

16. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti II tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu